

Соціальні проблеми

А «зав'язувався цей вузол» не сьогодні і не вчора. Раніше в колгоспі, а згодом у агрофірмі поступово виникло величезне комунальне господарство, що створювалось роками, десятиліттями. З газом, водою, каналізацією. Як у хорошому мікрорайоні

мільйонів карбованців.

Усі знають одне — давай, давай. Плютинський сякий-такий. А насправді? Головне призначення агрофірми — виробляти сільськогосподарську продукцію. Що їй успішно робиться. До того ж, у житловому фонді

не рішення. Адже платити селянинові за опалення квартири 300-400 тисяч карбованців на місяць при тодішній зарплаті 100-150 тисяч карбованців, було просто нереально, якщо не сказати більше. І почались слізні просьби — виділити хоч якусь до-

РОЗВ'ЯЗАТИ ЧИ РОЗРУБАТИ

своєрідний «Гордіїв вузол», що виник
навколо сількомунгоспу агрофірми «Зоря»?

будь-якого міста. Аналогів сількомунгоспу «Зорі» немає не лише в Рівненському, так би мовити, столичному районі, а й в області. Про Україну мова не йде.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ.

Сількомунгосп «Зорі» обслуговує 47 тисяч квадратних метрів житла (всього 785 квартир). Для порівняння: у колишньому райцентрі Клевани із значно більшою чисельністю населення якихось 2,8 тисячі квадратів житлової площі належить комунгоспу. Крім житлового фонду сількомунгосп обслуговує усі соціальні, промислові об'єкти села Зоря і агрофірми, навіть клеванські деревообробний комбінат, СПТУ-23, завод продтоварів, лісгоспзаг.

Усе це надбання було звалено на плечі єдиного «великого чоловіка». Спочатку колгоспу «Зоря комунізму», а потім агрофірми «Зоря». Але сили господарства, чи громади, під якою уособлений отой «великий чоловік», не безмежні, та й соціально-економічні вітри, що подули останнім часом, дали про себе знати. Ціни на все і вся необґрунтовані, політичні пристрасті взяли за горло «великого чоловіка» і він поступово почав задихатись.

Якщо без персоніфікації, а на дядьківській мові, то пояснимо простіше. Агрофірма сьогодні є енергонасиченим господарством, що з ласки держави обернулося для неї справжнім лихом. Практично усі грошові надходження з'їдає плата за енергоносії. І нікого не цікавить питання: а хто повинен платити за газ, хоча б для елементарного — підігріву води. З початку року борг сількомунгоспу за газ досяг 425

сількомунгоспу проживав лише 60 процентів працівників агрофірми, яка все ж покриває 80 процентів усіх комунальних затрат.

Ні, агрофірма не відмовляється від обслуговування квартир учителів, медиків, працівників іншої сфери. Раніше хіба не так було? Так! От тільки тепер така розкіш стала неможливою. Тому закономірно постало питання про передачу комунального господарства на баланс Зорянської сільської Ради. Тим більше, саме сільрада повинна бути господарем села.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ. Житловий фонд сількомунгоспу дедалі приходить в занепад. Сараями обнесено багато кількоповерхових житлових будинків, хоча для будівництва тих же сараїв виділено спеціальне місце. Дійшло до того, що сараї почали будувати в парковій зоні. Директор сількомунгоспу Світлана Ліберова не без розпачу казала:

— Іду на роботу, а в парку будують ще одного сарая. Невже багаторічне надбання агрофірми — берізки, ялинки, все інше у чудовому парку відпочинку, де сьогодні не падають навіть величезного монумента загиблим у роки Великої Вітчизняної війни, піде прахом? Вже півпарку розорано. А слідкувати за порядком повинен не наділений «пташиними» правами сількомунгосп, а місцева влада.

Ось таке становище склалося навколо комунального господарства агрофірми. Там вчасно зрозуміли згубність ситуації і забили на сполох. Ні, голова агрофірми Володимир Плютинський не вважав для господарства тягарем утримувати комунгосп. Просто, у ситуації, що склалась, було знайдено єдино правиль-

тацію, починаючи з Кабінету міністрів, аж до представника президента в районі.

Що з того вийшло, бачимо з відповідей, від яких дихає звичайнісінькою відпискою, якщо не сказати більше. З Міністерства фінансів 28 грудня 1993 року за підписом заступника міністра П. К. Германчука написали так: «За рахунок бюджетних коштів проводиться виплата доплат на молоко, велику рогату худобу і свині та індексація виручки від продажу продукції тваринництва в державні ресурси...» Ще раніше, 27 листопада 1993 року надійшла відповідь з Міністерства економіки України, де посилались на фінансову скруту в державі. Щоправда, були у відповіді й такі слова: «Як частковий захід щодо поліпшення стану справ з утриманням об'єктів соціальної сфери, що знаходяться на балансах підприємств, можлива їх передача у комунальну власність, яка повинна здійснюватись у кожному окремому випадку за погодженням з місцевими органами влади.»

Вузол проблем почав затягуватись дедалі сильніше. І в агрофірмі вирішили його розв'язати шляхом передачі комунгоспу на баланс сільської Ради. Було навіть прийнято рішення сільради N 230 від 6 квітня 1994 року. Однак, на цьому усе й скінчилося. Секретар виконкому Марія Чирук, депутат Анатолій Гуз були категоричні:

— Сількомунгосп на свій баланс не приймемо. Хіба що буде дотація, тоді побачимо...

І їх зрозуміти можна. Виходить, вузол проблем навколо сількомунгоспу треба рубати. От тільки кому? Як, яким чином? Василь АВДИМИРЕЦЬ.